

Priset för drömmar

– En roman om kärlek i stridernas tid

Av Sara Bergqvist Månsson ©

250125

Prolog

Dalarna, Sundborn, sommaren 1890

Han tog försiktigt tag i hennes hand och la dit en liten hög mogna blåbär. De var tidiga i år. Böjde sig fram och nafsade lätt mot handflatan. Slickade i sig bären långsamt, ett efter ett, medan han tittade henne djupt i ögonen.

Hon kände hettan sprida sig i kroppen och försökte sitta så stilla som möjligt för att inte störa magin som svepte in mellan tallarna. Men kroppen hade fått ett eget liv. Brösten hävdes i snabb takt, hon särade läpparna för att få i sig luft. Hättan gled åt sidan och hon kände vinden ta tag i håret. Doften av färg och dagsfärsk svett gjorde henne yr. Värmen från hans arm la sig intill hennes hud och hon såg hans muskler röra sig under tyget. Längtan efter hans kropp föll över henne som en tung vind.

Hans röst hade en djupare klang än tidigare under dagen. Orden kom långsamt över hans läppar nu.

– Min vackraste ros!

Hon vågade knappt titta, men lät blicken vandra upp till hans mun. Ett försiktigt leende letade sig fram från hans mungipor. Hans ord kändes som en smekning över hennes bara hud.

– Du, moarnas gudinna!

Hon kände sig vacker. Som om hon var knoppen på en nyponros, på väg att slå ut. Stark i färgen, så frisk, hade han viskat när de slog sig ned i den varma mossan.

Hon satte sig närmare, blundade och lutade försiktigt sin kind mot hans axel. Han la armen om hennes midja och hon skälvde till medan hans händer försiktigt plockade med banden i förklädet. Hon fanns där i varje rörelse, mötte honom som i en långsam dans. Lät sin fuktiga hand leta sig in under skjortan och smekte dröjande hans bröst.

Hon fick inte fram ett ord, men lutade sig långsamt bakåt. Väntade på tyngden av hans kropp. Struntade i alla tankar om rätt och fel, att de var på helt olika planeter i Guds stora universum. Hon med sina plikter som

piga, han den store konstnären. Alla tankar som ledde bort från honom sköljdes undan som ett varmt regn en sommarnatt.

Efteråt hjälpte han henne att fånga in bären från korgen som hade vält. Hon mötte hans blick, fylld av salighet, men ryckte plötsligt till. Var det en skugga bakom tallarna?

– Det får inte vara sant! Tänk om någon har sett oss?

Han vände sig hastigt om. Hon slog händerna för ansiktet.

– Orosspöken, bara, min vackraste ros. Det var bara vinden som böjde en buske. Vi är långt hemifrån.

Han tog tag i hennes hand och förde den till sina läppar innan han dröjande släppte taget. De vinkade adjö med ett leende, innan de valde olika stigar hem.

Kapitel 1

Sundborn, augusti år 1890

Stina hämtade andan ett ögonblick innan hon såg sig om och skyndade till den bortre delen av trädgården, där hon visste att herr Larsson brukade ta sin kvällspromenad. Det fanns bara en väg nu. Rakt fram. Och det var bråttom.

Hon såg en skugga som kunde vara hans bruna sommarkostym och rundade häcken utanför ateljén så snabbt hon vågade. Hukade bakom syrenen nere vid ån, när hon upptäckte att han inte var ensam. Väntade tålmodigt på att hans lilla dotter skulle gå in. Brukade Suzanne verkligen få vara uppe så här sent?

Stina vägde fram och tillbaka på fötterna för att få ned svullnaden i vaderna. Drog sjalen närmare mot halsen.

Hon visste att han alltid avslutade sin kvällsvandring i ensamhet, hon skulle få sin chans. Det var bara att vänta.

– Men, se Stina! Är du här så sent på kvällen?

Hon ryckte till, hade irrat sig långt bort i tankarna och inte sett att flickan hade gått in. Han kom närmare. Doften av terpentin spred sig. Han måste vara inne i en period där han målade intensivt. Små blå och gröna prickar på hans vänstra tumme fick henne att le.

Det här var svårare än hon hade trott. Hon skruvade på sig och kände grenarna från häcken sticka till i ryggen. Slog ned blicken och drog efter andan, svetten i handflatorna spred sig. Men han hann före.

– Ja, ja, sa han lugnande och klappade henne försiktigt på armen. Men se vilken fin kväll vi har. Här skulle vi sitta, bara du och jag, och vänta in soluppgången.

Alltid en drömmare, tänkte Stina. Du klarar inte av att gå rakt på sak. Hon hade fel.

– Jag hörde av Anders hur det är fatt med dig, min skatt.

Han tittade henne vänligt i ögonen samtidigt som han försiktigt strök handen över hennes höft. Det gick som en kvillrande våg av värme ned mot skötet.

Hon rodnade när hon hörde vad han kallade henne. Var hon verkligen hans skatt? Hon var fullkomligt medveten om att hon stod ensam i detta, men hon ville ändå göra ett försök att berätta om barnet. Och kanske, kanske skulle han säga något som kunde hjälpa henne.

Hon slog armarna om sin kropp och rätade på sig, insåg med klarhet hur fel hon hade. Detta var naturligtvis hennes eget ansvar. Enbart hennes. Vad skulle han kunna göra? Varför gick hon ens hit?

– Nu talar vi inte mer om det här, fortsatte han med alldeles för hög röst. Du vet ju att det inte kan stå något i kyrkböckerna, men jag ska se till att du får hjälp, vännen. Du behöver inte vara orolig. Inte det minsta.

Leendet som hon tyckte så mycket om växte åter fram i hans ansikte.

Han verkade inte alls bekymrad, konstaterade hon förvånad. Snarare glad, nästan uppspelt.

– Det är ju ett livets under, detta! utbrast han och klappade ihop händerna. Tänk så vackert med kärlekens frukt! Glöm inte det, Stina. Du bär på kärlekens frukt! Kila i väg nu, så inte Karin får se dig. Jag ska tala med henne senare. Det här kommer att ordna sig.

Hon ryste till och kände till sin förskräckelse hur hon öppnade munnen.

– Vem ska jag få hjälp av då?

Hon talade så tyst så han kanske inte hörde.

Carl skrattade till och log sitt vänliga leende. Strök henne hastigt över kinden.

– Det där, älskade Stina, behöver du inte tänka på. Det kommer att lösa sig. Lita på mig.

Fru Karin skulle knappast gå med på att något ordnade sig efter det som Stina hade gjort och efter alla förtroliga samtal som de två hade haft om livet, kärleken, de välsignade barnen och konstens glädje. Svek var väl bara förnamnet!

Stina såg efter mannen som hade nått in till hennes hjärta. Han avlägsnade sig med spänst i stegen och med ena handen vilande bakom

ryggen, smågnolande och med käppen taktfast dansande mot gruset. Själv var hon stel av skräck. Skorna satt som fastsugna i lera.

Vad menade han? Det kändes osannolikt att konstnärsvännen i Mora skulle känna till hur det var fatt med henne. Hade tjänstefolket redan börjat skvallra? Varför skulle herr Larsson och Anders Zorn prata om pigor som råkat illa ut?

Kanske mor hade anförtrott sig till Zorns hushållerska. Men hur mycket visste mor och vad menade han med att det skulle ordna sig?

Frågor, bara en massa frågor.

Hon stod kvar, tätt intill syrenhäcken, rädd för att synas. Kylan kröp in under kläderna. Hon visste hur det brukade gå för flickor som hon.